

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. I. De Obligatione Sigilli Sacramentalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

Sed Lug. melius respondet, hoc pendere ex verbis, quibus facultas petitur, & conceditur; Si enim Titius Sacerdos dicat Superiori, Unus ex tuis subditis petit facultatem, ut a suo confessorio a reservatis absolvatur, & Superior respondeat, Placet, sine dubio poterit pro seipso hac facultate uti; Quod si dixerit Superiori, Rogo te, ut des mihi facultatem absolvendi a reservatis unum ex subditis tuis, non poterit certe ea uti pro seipso, cum non possit ipse seipsum absolvere.

X. Quæritur ultimo; An facultas concessa ad absolvendum aliquem a reservatis pro hac vice, extendatur ad absolvendum illum etiam a reservatis commissis post facultatem obtentam?

Respondent affirmative Bonac., Præpositus, Dian. part. 4. tract. 4. resol. 109. Sed Azorius negat. Verius videtur dicendum cum Lug. loc. citat., hoc etiam pendere ex modo concessionis;

Si enim conceditur, ut pro una vice possit pœnitens eligere sibi confessarium, a quo a reservatis absolvatur, procul dubio poterit absolvi etiam a reservatis commissis post concessionem; secus vero si conceditur facultas absolvendi pro hac vice Titium a reservatis commissis. Brevitas, quam prosequimur, non patitur, ut de casibus reservatis in particulari quæstionem instituamus. Qui de iis aliquid scire cupit, consulat Tamburinum, non quidem in Methodo expeditæ confessionis, sed in Tractatu de Sacramentis, ubi lib. 5. de Pœnitentia, ubi abunde disputat de casibus reservatis Archiepiscopo in tabella Diœcesis Panormitanæ, (qui plerumque affines sunt iis, qui in aliis diœcesibus solent in tabella Episcopo reservari) necnon de reservatis in particulari pro Religiosis universim, & in specie de reservatis in Societate Jesu.

Q U Æ S T I O X.

De Sigillo Confessionis.

Quærendum primo: Quænam sit obligatio hujus Sigilli? Secundo, quænam ejus materia? Tertio, quos obliget? Quarto, num possit aliquando confessarius uti secreto in confessione habito?

ARTICULUS I.

De obligatione Sigilli Sacramentalis.

- I. Ex omni, & sola confessione Sacramentali oritur obligatio hujus sigilli.
- II. Si quis ad Confessarium accedit, sed non animo confitendi Sacramentaliter, non inducitur isthæc obligatio; Sicut neque quando error est juris, non facti.
- III. Etiam confessio, qua per accidens

non ordinatur ad absolutionem, trahit obligationem sigilli.

- IV. Sigilli violator tria peccata committit, contra justitiam, contra fidelitatem, & contra reverentiam Sacramento debitam, ratione cuius non datur in eo materia parvitas.
- V. Orbe universo periclitante sigillum frangi non potest.
- VI. Quænam sint pœnae impositæ adversus Violatorem Sigilli?

I. **D**icitur sigillum confessionis obligatio non revelandi, quæ in confessione audita sunt.

Quæritur primo; Ex quam confessione talis obligatio oriatur?

Respondeo, ex omni, & sola confessione Sacramentali; Dicitur autem confessio Sacramentalis, quam pœnitens bona fide facit ei, quem putat esse Sacerdotem, ad absolutionem recipiendam; etiamsi deinde absolutionem non recipiat, vel ob suam indispositionem, vel ex defectu potestatis in audiente, vel ob aliam causam. Ita Con., Henr., Suar., disp. 33., & alii communiter.

Quare obligat sigillum primo, si Titius confiteatur Cajo fingenti se esse Sacerdotem. Secundo si idem confiteatur Antonio Sacerdoti, a quo non absolvatur, vel quia non vult proximam occasionem peccandi vitare, vel quia non accessit cum debito dolore, & examine ad Sacramentum recipiendum; vel quia habet reservatum, a quo non potest ab Antonio absolvi, vel quia non vult illum absolvere quacumque de causa.

II. Contra vero Sigillum hoc non obligat, Primo, si Titius ad confessionem accedat, non animo se accusandi, sed animo confessorem pervertendi, vel illum liberius injuriandi. Secundo, si Titius velit aliquod secreto teneri ab Antonio, dicatque illud revelare sub sigillo confessionis, & hac de causa flexis genibus præmittat, confiteor; In hoc enim casu, licet Antonius ad sigillum naturale obligetur, seu ad servandum secretum juxta obligationem ortam a jure naturæ; non obligabitur tamen ad Sigillum Sacramentale; cum communicatio secreti non ordinetur ad Sacramentum recipiendum. Ita communiter Doctores apud Laym. Tertio, si Titius confiteatur Laico, quem scit esse laicum, putans laicum etiam ad

sigillum Sacramentale teneri. Cajus laicus tenetur quidem ad secretum naturale, non vero ad Sacramentale; quia error hic pœnitentis, cum sit error juris, non refundit in laicum ullam obligationem; supponitur enim omnibus notum, confessionem non esse faciendam laico.

Neque dicas; Confessio facta laico, quem pœnitens putabat Sacerdotem, obligat ad sigillum; quia ex intentione pœnitentis ea confessio est Sacramentalis; ergo etiam confessio facta laico, quem pœnitens scit esse laicum, si pariter sit Sacramentalis, ex intentione pœnitentis, obligat ad sigillum.

Nam cum Suar. disp. 33., confesso antecedente, nego consequentiam; Disparitas est, quia in primo casu habetur tantum error facti; in secundo error juris; In primo casu error pœnitentis cum sit circa factum, (videlicet, an revera Cajus sit Sacerdos) quod non tenetur pœnitens scire, deceptio est invincibilis, & ideo urget secretum confessionis; In secundo casu error est circa jus (videlicet, an laicus possit absolvere) cum autem teneatur pœnitens scire, solum Sacerdotem posse absolvere, talis error, quia soli pœnitenti imputatur, non debet ullam obligationem inducere in laicum.

III. Rogabis; An obliget sigillum confessionis, quando Titius accedit absque proposito recipiendi absolutionem, eo quod sciat, se non habere propositum emendationis, & sine illo non posse absolvi?

Respondeo cum Suar. sect. 2. Cajet., D. Th., & aliis communiter affirmative; quia hujusmodi esset confessio inchoata, dummodo non fiat per jocum: Et idem dicas de eo, qui malitiose faceret confessionem non integram materialiter, sciens novum Sacriligium committere, dummodo il-

lam

lam faciat; vel ut pareat aliquo modo præcepto Ecclesiæ, vel ut curetur, & consulat animæ suæ.

Neque dicas, in tali casu confessionem non ordinari ad absolutionem; ergo non inducere obligationem sigilli.

Nam distinguo antecedens; non ordinatur per se, concedo, per accidens, nego antecedens, & consequentiam: Est enim accusatio ex natura sua ordinata ad absolutionem, in quantum illa eadem confessio, accedente proposito emendationis, esset sufficiens ad absolutionem recipiendam; Quod non habetur in confessione facta per jocum.

IV. Quæritur secundo; unde oriatur obligatio hujus sigilli?

Respondeo, oriri, tum ex justitia, qua tenemur proximi peccata non revelare, ne illum infamemus; tum ex fidelitate; Etenim ex quodam veluti pacto inito inter audientem, & confitentem, tenetur Confessarius secretum non revelare; tum demum ex ipsa præcipue institutione hujus Sacramenti; Unde istam obligationem inductam esse jure divino, non humano, tenent communiter Doctores apud Vasq. quæst. 93. art. 4.; Et colligitur tum ex traditione, & praxi Ecclesiæ; tum etiam quia obligatio tacendi etiam cum periculo totius Reipublicæ superat facultatem legis humane.

Ex dictis sequitur, Violatorem sigilli tria peccata committere; Primum contra justitiam; Secundum contra fidelitatem; Tertium contra reverentiam debitam Sacramento. Hoc tertium semper erit mortale Sacrilegium, quia materia sigilli parvitatem non habet, ex omnium fere sententia apud Dian. part. 5. tract. 5. resol. 8.: contra justitiam, & contra fidelitatem sunt venialia, quando infamia, vel infidelitas est in re levi; Quod si sint

in re gravi, sunt etiam mortalia, cum obligatione restitutionis famæ, & damni secuti.

V. Quæritur tertio; Quanta sit sigilli obligatio?

Respondeo, esse tantam, ut in nullo prorsus casu, sive publico, sive privato, sive Confessarii, sive ipsius pœnitentis, liceat audita in confessione revelare, nisi ex ejusdem pœnitentis expresso, liberoque consensu; qui scilicet non dolo, non minis, nec metu reverentia extorqueatur. Unde fit, ut si periclitante Republica, & Orbe universo, a Judice ipso de peccato per confessionem cognito interrogaris, possis cum juramento negare, te illud audivisse; cum pœnitens non tibi, sed Ministro Christi illud dixerit; Atque adeo hoc ipsum jurare potes, Te sine ulla restrictione mentali id asserere. Ita communiter Doctores apud Lug. num. 73. fusc. cum Suar. disp. 33. sect. 2., & Dian. part. 5. tract. 11. resol. 43. contra Gabriel., & Altisiodoren., qui videntur dicere, posse Confessarium, ne sit perjurus, confessionem revelare.

Quod si aliquando putetur pergratum fore pœnitenti, sigillum referre, non proinde id licet sine expresso ejus consensu; quia adhuc confessio redderetur odiosa fidelibus, si liceret interpretari in hoc mentem pœnitentis; Unde non cessat in tali casu finis legis. Verum tamen est, quod si pœnitens incipiat post confessionem loqui de dictis in confessione, tunc facultatem expresso facto concederet, quod æquipollet actuali concessioni; Unde posset Confessarius prosequi sermonem; quia pœnitentem incipere, est expressa concessio facta Confessario prosequendi. Potest etiam Confessarius statim post absolutionem de auditis in confessione loqui cum pœnitente; quia tunc moraliter judicatur durare eadem confessio. Imo Malder., Lug.,

Lug., & Præposit. apud Tambur. cap. 8. putant, in aliis confessionibus etiam licere; tum quia huiusmodi loquutio esset intra forum Sacramentale; tum etiam quia ea est praxis Confessariorum etiam timoratorum, dum adest rationabilis causa; Verbi gratia, quando pœnitens in secunda confessione aliquatenus tangit ea, de quibus se accusavit in prima.

VI. Quæritur ultimo; Quibusnam pœnis subjaceat violator sigilli?

Respondeo, ipso facto nullam pœnam incurri; Nam in Cap. *Omnis uiriusque sexus* dicitur, debere violator sigilli deponi a Sacerdotio, & in arctum Monasterium detrudi; quæ pœnæ non nisi post sententiam Judicis incurruntur; Judex autem Ecclesiasticus, non secularis de hoc crimine judicare debet: Et Inquisitores tunc solum de hoc delicto cognoscunt, quando quis violaret sigillum cum errore circa fidem, verbi gratia, putans id sibi licere, aut aliter de Sacramento sentiens; secus vero procedere non possunt, ut docent communiter cum Molfes; cum non sint suspecti de fide, qui sigillum violant. Præterea in Cap. *Sacerdos de Pœnit.* dist. 6. dicitur, quod fractor sigilli cogatur ad perpetuo, & ignominiose peregrinandum; Hæc autem pœna in cap. dicto *Omnis uiriusque sexus* commutata est in detractionem in arctum Monasterium; Quæ tamen pœna solum decreta est in Sacerdotem violatorem sigilli, non vero in alios, videlicet in interpretes, &c., isti enim si sigillum violarent, pœna extraordinaria pro qualitate delicti puniendi essent. Demum putavit Majol. propter hoc delictum irregularitatem incurri; sed negat Suar. disp. 33. sect. 8.

ARTICULUS II.

De Materia Sigilli Sacramentalis.

- I. Sub sigillum cadunt quæcumque in confessione audiuntur, ita ut odiosam redderent confessionem, si revelarentur.
- II. Num etiam virtutes pœnitentis, aut revelationes, & alia huiusmodi sub sigillum cadant?
- III. Etiam peccata complicit, & que sunt obiectum proprii peccati, cadunt sub sigillum; Probabiliter tamen hæc de consensu pœnitentis aliquando revelari possunt.
- IV. Cadit pariter sub sigillum id, de quo dubitas, an in confessione audieris; & quod pœnitens confitetur, putando esse peccatum.
- V. Num cadant sub sigillum defectus pœnitentis, qui videntur potius, quam audiuntur in confessione?
- VI. Quomodo se gerat Confessarius, si interrogetur, an absolvet publicam aliquam meretricem? & an possit dare illi schedulam Confessionis?
- VII. Quando nam sigillum violat, qui de auditis in confessione loquitur nullam personam nominando?

I. **E**st materia huius sigilli quodcumque teneri debet secretum, ne confessio reddatur odiosa. Et primo materia huius sigilli sunt omnia mortalia, tam in genere, quam in specie.

Secundo etiam venialia in specie; Unde non potest sine violatione sigilli Confessarius dicere, quod pœnitens confessus sit, verbi gratia, verba otiosa. Potest tamen dicere, quod confessus sit venialia in genere; quia non esset hoc revelare ullum secretum, sed esset dicere, quod ille Sacramentum pœnitentiæ receperit, in quo